

saakaldte store Forfattere, der oppebære en Stassunderstøttelse af hver 2,000 Kr. aarlig. Jeg tror ganske som den foregaaende Taler, at her er adskilligt, der ikke er, som det bør være, adskilligt, som vi her i Rigsdagen og i Særdeleshed alle vi Bønder ikke kunne være bekendt.

Saa er der et enkelt Punkt endnu, jeg gerne vil udtale mig om. Det er det, som er omtalt i Betænkningens Nr. 147, hvor det er oplyst, at det Beløb, som anvendes af vore Provinsmuseer til Indkøb af Kunstværker, hovedsagelig anvendes til Indkøb af Malerier. Den ærede Ordfører omtalte dette forleden paa en saadan Maade, at jeg fik det Indtryk, at han ikke var ganske tilfreds med den Ordning, og at han ønskede, at der skulde anvendes et større Beløb til Indkøb af Billedhuggerarbejder. Hvis jeg har forstaaet den ærede Ordfører rigtigt, glæder denne hans Anskuelse mig særdeles meget; thi det er netop det, jeg til Slutning vil tillade mig at opfordre det ærede Finansudvalg til, om det ikke var muligt inden 3die Behandling at komme til en Afgørelse i den Henseende, saaledes at der f. Eks. blev fastsat et bestemt aarligt Beløb, f. Eks. 1,000 Kr. til hvert enkelt af vore Provinsmuseer til Indkøb af Billedhuggerarbejder. Jeg tror, vi derved vilde faa en Ordning, som vilde være til Gavn baade for vore Museer og for Kunsten, og som vilde være i høj Grad tilfredsstillende for Befolkningen og for vore Billedhuggere, som have svært ved at komme frem paa Grund af det kostbare Materiale, deres Kunst kræver. Den danske Billedhuggerkunst er jo i særlig Grad vor Stolthed. Efter at den franske moderne Kunst vel maa siges at have kulmineret uden efter kyndiges Mening at kunne fordunkle den danske, er der efter kyndiges Mening ikke nogen Nation i Europa, der kan fremvise saadanne Navne som Thorvaldsen, Bissen og Jerichau. Den danske Billedhuggerkunst burde derfor ikke være Stifbarn, men Genstand for særlig Opmærksomhed. Jeg beder derfor paa det varmeste det ærede Finansudvalg om muligt inden 3die Behandling at komme til en Afgørelse i den Retning, jeg skimtede i den ærede Ordførers Udtalelser, og som jeg nu har udtalt mig tydeligt om.

K. M. Klausen: Det glædede mig meget at høre, at den ærede Ordfører i Dag var i saa godt Humør, at han vilde gøre Løjer med det hele. Den Kritik, jeg havde fremsat angaaende forskellige Spørgsmaal, vilde han, synes jeg, helst slaa hen

i Løjer og give det Udseende af, at det var noget, der ikke havde noget at sige, at det drejede sig om en uskyldig Sag, som det ikke var værd at tale om. Den ærede Ordfører vilde give det Udseende af, at naar vi skulle til at bygge Kirker i Købstæderne, er det til Dels for Arbejdernes Skyld, for de kunne jo ikke gaa i Kirke paa Hverdagene. Jo, det kunne de meget godt, hvis de have Lyst, Gudstjenesten behøver jo ikke at være midt paa Dagen, den kunne lægges efter Fyraften. Der vilde være god Lejlighed for Præsterne til at samles med Arbejderne efter Fyraften, saa af den Grund er det ikke nødvendigt at opføre ny Kirker. Man kan ikke med nogen som helst Ret sige, at der er Trang til disse Kirker. Det blev jo oplyst i Gaar, at der i Aarhus ikke var mindre end 3 Kirker. I Aarhus er der for Øjeblikket 47—48,000 Menne-sker, saa der højst kan være 16,000 til hver Kirke. Her kan man altsaa ikke tale om nogen virkelig Kirketrang. Det er en indbildt Trang. Der er ingen Kirkenød til Stede, og der er derfor ingen Grund for Staten til at sætte sig i Udgift for at bygge flere Kirker i den By. Det er heller ikke Smaafolk, der have sat sig i Bevægelse for at faa den. Nej, Bevægelsen rejses af andre Samfundsklasser. De lave en kunstig Trang, saa danne de Komiteer og saa begynde de at samle Penge ind. Det næste Skridt er at gaa til Kommunen og faa en Byggegrund overladt, og saa komme de til Staten og fortælle om den store Kirketrang og den store Offervillighed, der har vist sig. Saa gaar Rigsdagen ind paa at gøre et Greb i Statskassen til Fordel for dette Kirkebyggeri. Men vi kunne ubetinget anvende Statens Penge paa en nyttigere og bedre Maade. For øvrigt maa jeg sige, at Præsterne i Aarhus som saa mange andre Steder ingenlunde stille sig velvilligt over for Arbejderne. Man kan f. Eks. ikke i Aarhus faa en Begravelse paa en Søndag. Præsterne nægte ligefrem at forrette Begravelser om Søndagen, det skal ske paa en Hverdag. De tage ikke i Betænkning at spille Arbejdernes Tid ved at tvinge dem til at opgive deres Arbejde om Hverdagen for at være til Stede ved en Begravelse. I denne Henseende tage Præsterne altsaa heller ikke Hensyn til Arbejderne. Jeg tror derfor ikke, at Arbejderne ere den ærede Ordfører taknemmelige for den Villighed, han har vist til at tage af Statens Penge og bygge Kirker for. Den ærede Ordfører sagde,